

۱۸۲- مناجات توبه کنندگان با خداوند ﷻ

مناجات اول/خمس عشر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِلَهِي أَلْبَسْتَنِي الْخَطَايَا ثَوْبَ مَذَلَّتِي، وَجَلَّلَنِي التَّبَاعُدَ مِنْكَ لِبَاسِ مَسْكَنَتِي، وَأَمَاتَ قَلْبِي عَظِيمُ جِنَايَتِي، فَأَحْيِهِ بِتَوْبَةٍ مِنْكَ يَا أَمَلِي وَبُعَيْتِي، وَيَا سُؤْلِي وَمُنِيَّتِي، فَوَعِزَّتَكَ مَا أَجِدُ لِدُنُوبِي سِوَاكَ غَافِرًا، وَلَا أَرَى لِكَسْرِي غَيْرَكَ جَابِرًا، وَقَدْ خَصَعْتُ بِالْإِنَابَةِ إِلَيْكَ، وَعَتَوْتُ بِالِاسْتِكَانَةِ لَدَيْكَ، فَإِنْ طَرَدْتَنِي مِنْ بَابِكَ فَيَمَنْ أَلُوذُ؟ وَإِنْ رَدَدْتَنِي عَنْ جَنَابِكَ فَيَمَنْ أَعُوذُ؟ فَوَا أَسْفَا مِنْ خَجَلْتِي وَافْتِضَاحِي، وَوَا لَهْفَا مِنْ سُوءِ عَمَلِي وَاجْتِرَاحِي.

خدای من، گناهان بر من لباس خواری پوشانده و دوری از تو جامه درماندگی بر تنم پیچیده و بزرگی جنایتم دلم را میرانده، پس آن را با توبه به درگاهت زنده کن، ای آرزویم و مرادم و خواسته‌ام و امیدم، به عزتت سوگند برای گناهانم آمرزنده‌ای جز تو نمی‌یابم و برای دل‌شکستگی‌ام جبران‌کننده‌ای جز تو نمی‌بینم، به پیشگاهت با توبه و انابه فروتنی کردم و با ذلت و خواری، به درگاهت تسلیم شدم، اگر مرا از درگاهت برانی به که روی آورم؟ و اگر از آستانت بازم گردانی به که پناه برم؟ در این حال افسوس از شرمندگی و رسوایی‌ام و وای از نگرانی‌ام از زشتی کردار و مرتکب شدن گناهانم؛

أَسْأَلُكَ يَا غَافِرَ الذَّنْبِ الْكَبِيرِ، وَيَا جَابِرَ الْعَظْمِ الْكَسِيرِ، أَنْ تَهَبَ لِي مُوبِقَاتِ الْجَرَائِرِ، وَتَسْتُرَ عَلَيَّ فَاضِحَاتِ السَّرَائِرِ، وَلَا تُخْلِنِي فِي مَشْهَدِ الْقِيَامَةِ مِنْ بَرْدِ عَفْوِكَ وَمَغْفِرَتِكَ، وَلَا تُعَرِّنِي مِنْ جَمِيلِ صَفْحِكَ وَسَتْرِكَ.

ای آمرزنده گناهان بزرگ و ای جبران‌کننده استخوان شکسته، از تو می‌خواهم که گناهان تباه‌کننده‌ام را بر من ببخشایی و بر من پنهان‌کاری‌های رسواکننده‌ام را بپوشانی و مرا در عرصه قیامت از نسیم گذشت و آمرزشت بی‌بهره مگذاری و از پوشش زیبای چشم‌پوشی‌ات عریان و بی‌پوشش رها نسازی،

إِلَهِي ظَلَّلَ عَلَيَّ دُنُوبِي غَمَامَ رَحْمَتِكَ، وَأَرْسَلَ عَلَيَّ عُيُوبِي سَحَابَ رَأْفَتِكَ؛

معبودم سایه رحمتت را بر گناهانم بینداز و ابر مهربانی‌ات را به سوی عیب‌هایم بفرست؛

إِلَهِي هَلْ يَرْجِعُ الْعَبْدُ الْأَبْقَى إِلَّا إِلَى مَوْلَاهُ؟ أَمْ هَلْ يُجِيرُهُ مِنْ سَخَطِهِ أَحَدٌ سِوَاهُ؟ إِلَهِي إِنْ كَانَ النَّدَمُ عَلَى الذَّنْبِ تَوْبَةً فَإِنِّي وَعِزَّتِكَ مِنَ النَّادِمِينَ، وَإِنْ كَانَ الْإِسْتِغْفَارُ مِنَ الْخَطِيئَةِ حِطَّةً فَإِنِّي لَكَ مِنَ الْمُسْتَغْفِرِينَ، لَكَ الْعُتْبَى حَتَّى تَرْضَى.

معبودم! آیا برده فراری جز به سوی مولایش باز می‌گردد؟ یا کسی به او از خشم مولایش، جز مولایش پناه می‌دهد؟ معبودم، اگر پشیمانی از گناه توبه است، پس به عزّت سوگند که من از پشیمانانم و اگر آمرزش طلبی از خطاکاری سبب فروریختن خطاها از پرونده است، من از آمرزش خواهانم، حق رضایت با توست تا راضی شوی،

إِلَهِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ تُبَّ عَلَيَّ، وَيَجْلِمِكَ عَنِّي اعْفُ عَنِّي، وَبِعِلْمِكَ بِي ارْفُقْ بِي. إِلَهِي أَنْتَ الَّذِي فَتَحْتَ لِعِبَادِكَ بَابًا إِلَى عَفْوِكَ سَمِيئَةً التَّوْبَةَ، فَقُلْتُ: ﴿تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا﴾؛ فَمَا عُدْرٌ مَنْ أَعْفَلَ دُخُولَ الْبَابِ بَعْدَ فَتْحِهِ؟ إِلَهِي إِنْ كَانَ قَبْحَ الذَّنْبِ مِنْ عَبْدِكَ فَلْيَحْسُنِ الْعَفْوَ مِنْ عِنْدِكَ.

خدای من با تواناییات بر من، توبه‌ام را بپذیر و با بردباری‌ات نسبت به من، از من بگذر و با آگاهی‌ات از حال من، با من مدارا کن، معبودم، تویی که به روی بندگان دری به سوی بخششت گشودی و آن را توبه نامیدی و خود فرمودی: «ای مؤمنان! به پیشگاه خداوند توبه کنید، توبه‌ای خالص!»؛ پس عذر کسی که از ورود به این در پس از گشوده شدنش غفلت ورزد چه می‌تواند باشد؟ معبودم، اگر نافرمانی و گناه از بنده‌ات زشت است، پس گذشت از جانب تو زیباست،

إِلَهِي مَا أَنَا بِأَوَّلِ مَنْ عَصَاكَ فَتُبَّتْ عَلَيْهِ، وَتَعَرَّضَ لِمَعْرُوفِكَ فَجَدَّتْ عَلَيْهِ، يَا مُجِيبَ الْمُضْطَرِّ، يَا كَاشِفَ الضُّرِّ، يَا عَظِيمَ الْبِرِّ، يَا عَلِيمًا بِمَا فِي السِّرِّ، يَا جَمِيلَ السُّتْرِ، اسْتَشْفَعْتُ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ إِلَيْكَ، وَتَوَسَّلْتُ بِجَنَابِكَ وَتَرَحُّمِكَ لَدَيْكَ، فَاسْتَجِبْ دُعَائِي، وَلَا تُحَيِّبْ فِيكَ رَجَائِي، وَتَقَبَّلْ تَوْبَتِي، وَكَفِّرْ خَطِيئَتِي، بِمَنِّكَ وَرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

خدای من، نخستین کسی نیستم که تو را نافرمانی کرده و حضرتت توبه‌اش را پذیرفتی و خود را در معرض احسانت قرار داده و تو مورد احسانش قرار دادی، ای پاسخگوی درماندگان، ای برطرف‌کننده زیان، ای بزرگ نیکی، ای دانای نهان، ای زیبا پرده‌پوش، به جود و بزرگواری‌ات از تو درخواست یاری و کمک دارم و به آستانه‌ات و رحمت و بخشایشی که نزد توست متوسل شدم پس دعایم را اجابت کن، امیدم را به خود ناامید مساز و توبه‌ام را بپذیر و با احسان و مهتر خطاهایم را نادیده گیر، ای مهربان‌ترین مهربانان.